

Publicerad 2008-12-01 08:41 av VampyrÄngel

*ORKAR inte MER nu TACK.*

**Kan någon gömma mig, för jag orkar inte gömma mig själv...**

Ensamheten kryper på,  
och det går inte att gömma sig.  
I ljuset blir allt för uppenbart svidande  
och i mörkret ekar minnena öronbedövande högt.  
Ljuset svider trots att jag håller händerna framför ögonen  
och blundar så hårt jag kan.  
Mörkrets eko tränger igenom alla minnesmurar  
jag någonsin byggt upp.  
Vad ska jag göra,  
när allt bara svider?  
Hur ska jag höra,  
vad som är det rätta  
när ekon från det förflutna  
överröstar allt förnuft?  
Jag vill bygga en bubbla  
med ogenomträngliga väggar.  
Där vill jag sitta i min blåa fåtölj,  
och lyssna till tystnadens toner,  
läsa om livets lyckliga sekunder  
och skriva ner drömmar på randigt papper..  
Men jag är dålig på bubbelbygge,  
och Ensamheten har vassa fingrar.

Allt jag önskade var trygghet...

Ensamheten kryper på,  
men

jag orkar inte gömma mig längre.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten